

Eufemismes 2.0

Els eufemismes són paraules o expressions que diem per evitar dir-ne unes altres que considerem que poden resultar malsonants, ofensives, inadequades en un determinat context, o bé que han esdevingut directament tabú en aquesta societat contradictòria en què vivim. Com que les relacions humanes són canviant, la llengua genera eufemismes de manera natural i permanent, i allò que en un moment determinat va aparèixer com a eufemisme pot passar a considerar-se un mot inadequat i se'n genera un altre de més suau. Naturalment, hi ha alguns temes delicats (sexe, escatologia, malalties, mort...) que són més propicis que d'altres a la generació d'eufemismes. Així, fins fa poc les padrines parlaven d'«un mal lleig» per evitar conjurar el temut «càncer», i sovint trobem escrites expressions com «dejeccions canines» (per esquivar els «cagallons de gos») o «persones amb mobilitat reduïda» (que antigament eren «esguerrats», després «minusvàlids» i fins fa poc «discapacitats físics»). Els òrgans sexuals són una mina d'eufemismes en contínua evolució (de la «figa» o el «conillet», fins al «pardal» o la «tita»), però també de disfemismes que busquen l'efecte contrari i que ara no citaré per no ofendre ningú.

Les xarxes socials han amplificat la nostra exposició pública fins a extrems insospitats. Ara tots tenim accés a plataformes que projecten la nostra imatge a un infinit al qual tothom té accés. Quan un penja una imatge o un missatge a les xarxes sap que allò, tard o d'hora, ho pot acabar veient tothom. Això ha implicat que qui més qui menys percebi la possibilitat de convertir-se en una persona influent i popular o que, si més no, el discurs publicat a les xarxes pugui arribar a molta gent. I aquesta realitat ha fet aflorar el nostre ego. Allò que pengem a Instagram, a TikTok, a X o a Facebook és la imatge amb què volem que ens vegi el món: fotos on apareixem en la nostra millor versió, moments de felicitat als cims de les muntanyes o en places concorregudes de ciutats amb molt *glamour*, frases eloqüents que ens semblen originals i profundes, comentaris punyents, elogis ensucrats, atacs ferotges, ensabonades sense mesura... En fi, que les xarxes ens han convertit a tots en poetes de pa sucat amb oli. I, com sap tothom, la poesia és l'art de dir les coses amb altres paraules, com més cursis millor, com si expressar-se amb naturalitat fos malsonant.

Per això, com que parlar de «marit», «esposa» o «matrimoni» es considera poc cool; ara el personal s'estableix amb un «company de vida»; com que «fer anys» es veu com a massa terrenal, a les xarxes es fan «voltes al sol»; i com que «morir-se» resulta dramàtic i insuportable, es diu que «ha aparegut una nova estrella al firmament».

